

ДУХОВНО СЛОВО

1'12

СЪСЪДАНЕ ЗА СЪВЪРШЕНИЕ
И ДУХОВЕН ЖИВОТ

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от

вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

<i>Редакционно</i>	3
<i>Послания от Мюлер</i> Разпнат, умрял и възкресен с Исуса	4
Късно е! <i>Навин</i>	7
Вярата на Авраам и нашият живот в Христа (5) <i>Мартин Бейкър</i>	8
Кой е канара, освен нашия Бог? <i>Хр. Р.</i>	10
Великата победа над смъртта: Възкръсналият Исус Христос <i>Д. Сл.</i>	11
Цялото творение потвърждава Библията (Част 2) <i>Георги Ръсовски</i>	14
Как, какво и кога да вярваме в Исуса <i>Навин</i>	19
Божий съд, Божия съдба <i>Хр. Р.</i>	22
Късчета от Божието огледало <i>Хр. Р.</i>	26

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
0888 356614

E-mail: rassovsky@gmail.com

„И ето, престол беше поставен на небето, и на престола седеше Един“ (Откр. 4:2).

Внимателният наблюдател на събитията по света не може да не стигне до заключението, че правителствата по целия свят се изправят срещу сили по-мощни, откогато и да е било. Рисковото състояние на финансовите пазари, разпространението на ядрените оръжия, заплахата от тероризъм, нестабилността на политическите системи, както и нарастващото недоволство на масите от управляващите създават непреодолими проблеми. Всичко това, съчетано с намаляване на моралните стандарти и липсата на уважение към каквато и да е форма на власт, ни води, както правителствени говорители твърдят, към „неизследвани води“. Но вярващият забелязва и други промени. Към всеобщия хаос може да се добави нарастващото безразличие и неуважение към Божието Слово, както и все по-осезаемото противопоставяне на истинското благовестие. Много християни въздигат гласове към небето, възкликвайки както пророк Авакум: „Докога, Господи“ (1:2).

Но вярващите не трябва да забравят какво се крие в бъдещето на този свят, който е в бунт против небето. Когато Противникът на човешката душа съветва, че Писанията не са вече актуални в днешния ден и че е доказана тяхната безполезност за решаване на общочовешките проблеми, то единственият правилен отговор за всички човеци е всеки да се обърне към Словото на Бога и да види това, което Той – техният Творец, е разкрил. В книгата Откровение Йоан вижда отворена врата в небето и е поканен: „Възлез тук, и ще ти покажа това, което трябва да стане подире“ (4:1). Какво е първото нещо, което той вижда? Има ли безпокойство за това, което става на земята? Има ли спешни срещи, за да се определи какъв курс на действие трябва да бъде взет, за да се контролира един непокорен свят? Има ли нови програми, които се въвеждат, за да се справят с непредвидените трудности? Не!

Първото нещо, което видя Йоан, преди да се разкрие пред него небесната слава, бе „престол, поставен на небето, и на престола седеше Един“ (Откр. 4:2). Един престол, стоящ непоклонимо над приливите и отливите на историята и бурите от човешко зло, един престол, стоящ твърдо и безкомпромисно, необезпокояван, непроменящ се и всемогъщ. Това е Божият престол и сам Бог седи на него, пред Когото всяко коляно ще се преклони, защото Той е Съдията на всички (Рим. 14:11; Евр. 12:23). Нито един бунт против Бога няма да се увенчае с успех, нито претендентите за Неговия престол ще постигнат своите цели. Противникът се е опитвал, и както в Откровение на Йоан се разкрива, той ще се опитва да осуети Божиите намерения и да повали Седящия на Престола, но Той ще седи непобедим с неувяхваща сила и заобиколен от непристъпна тишина.

Той държи в дясната си ръка книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата (5:1) – власт, която има Христос и Единствения, който може да приведе в изпълнение Божиите праведни съдби, предназначени за този свят. Отварянето на тези печати ще предизвика на земята Божия гняв, Неговия праведен съд, поради

бунта на човека срещу Бога, което ще бъде прелюдия към Неговия пълен победен триумф. Кой е достоен да разгъне книгата и да разпечата печатите ѝ? Само един може да направи това, „ето лъвът, който е от Юдовото племе, който е Давидовият корен, превъзможна, за да разгъне книгата и да разпечата нейните седем печата“. Той, за Когото се казва, че е „Агнето, което е било заклано“, само Той има правото да вземе книгата от Онзи, Който седи на престола. Той, който е бил убит, но е жив, встъпва в наследството Си.

Дълго време Сатана се опитва да открадне от нейния законен собственик това, което не му принадлежи. Навсякъде около нас виждаме резултата от усилията му да изтръгне този свят и всичко сътворено от Бога, срещу Когото той се е повдигнал на бунт. Грях, кръвопролития, болест, смърт, страх и ужас, страдание и болка са резултатите на нечестните му действия. Но сега е дошло времето на Агнето, за да предяви правата си и да потвърди с печата Си това, което е Негово. Някои твърдят, че Божият Агнец ще дойде на земята като цар. Да, Той е цар и ще влезе в правото Си да владее това, което е Негово, но първо Той трябва да я очисти. Тази земя Бог я прокле (Бит. 3:17; 5:29) и тя трябва да бъде очистена, защото Божията святост го изисква. Божият Агнец не може да царува там, където има грях и нечистота, защото Бог е Свят и всяка нечистота с огън се очисти. Дори когато Бог ни прави участници на Божието Царство, като ни изкупва от закона на греха и смъртта, Той първо трябва да очисти нашето сърце и тогава прави от него обиталище за Себе Си: „Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него“. Така обиталището, където ще царува Божият Агнец, трябва да е очистено. „Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, Нито ще дойдат на ум“ (Исая 65:17); „А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живеее правда“ (2 Петр. 3:13). А написаното в книгата със седемте печата съдържа всички Божии праведни съдби, които Агнецът Божий има правото да приложи, затова, когато Той взе книгата, небето се изпълни със звуците на „нова песен“: „Достоен си да вземеш книгата и да разпечаташ печатите ѝ: защото си бил заклан“. Сатана и неговата кохорта няма да бъдат в състояние да устоят пред силата на Агнето. Тяхната гибел ги очаква; те не могат да избегнат своята участ; а небето се изпълва с похвала и благословение на Този, Който със Своята кръв е изкупил за Бога човеци от „всяко племе и люде, език и народ“!

Всички съдби, определени за този свят, са написани в книгата със седемте печата, а всички изкупени ще повдигнат главите си, защото тяхното изкупление приближава. „Но вие, братя, не сте в тъмнина, та да ви постигне оня ден като крадец.“

Дявола ще се опитва да обезсърчи светиите, да охладни духовния плам на онези, които служат на Господа, и да отдалечи мъже и жени от истинското благовестие, но това не трябва да ни кара да изоставим своята работа. Тронът, поставен на небето, ни говори за Един, който седи на Него с Царствено достойнство, с власт да изпълни Своята воля без забава. Нека погледът ни да е отправен нагоре, към Него, към Този, Който контролира всяко дело на земята, чиято власт никога не може да бъде заграбена от неприятели.

Разпнат, умрял и възкресен с Исуса

Какво означава за вярващите да са разпнати с Христа, да са умрели с Христа и да са възкресени с Него? Възможно е някои от вярващите да не са наясно с този въпрос. А това е най-дълбокият момент на лично откровение като изкупени Божии чада и отговорът на този въпрос не идва до нас като глас от небето, нито е свръхестествено преживяване по време на сън или нещо подобно.

Чрез покаяние и вяра в Господа Исуса Христа, уповавайки се на Него за спасение на душите ни и чрез Божията благодат, ние сме свързани с Него и от опит познаваме, че сме съразпнати с Него, че сме съвъзкресени с Него и с Него седим в небесни места.

За да сме наясно в какво състояние сме пред Господа, трябва просто да запитаме себе си: Имам ли увереност, че моята душа е спасена? Да, знам, че аз съм един виновен, нечестив грешник, заслужаващ единствено Божий съд, но в същото време имам ли увереност, че Господ Исус е умил моите грехове и моята душа е възродена за нов живот? Ако това е така, тогава Господ Исус е умрял на моето място и е наказан за моите грехове, и Бог гледа на мен като на един, който е свързан с Христа. Тогава аз съм разпнат заедно с Христа на кръста – Бог Отец е приел Неговата жертва за мен. Аз съм погребан заедно с Христа и съм възкръснал заедно с Него, а това предизвестява, че аз съм поставен отдясно на Бога в небесни места, където е и моят Спасител, Господ Исус. Където е Той, със сигурност ще бъде и аз с Него.

Това са скъпоценни истини и не са плод на човешко въображение. Божието Слово говори за тях отново и отново. Посланията към ефесяните и колосяните, както и другите послания на апостолите са изпълнени с тези славни истини. Но това, от което се нуждаем, е те да стават все по-реални за нас, което не означава, че за тази цел ние трябва да ставаме все по-способни да говорим по-ясно за тях, но да познаваме от опит все повече и повече тяхната сила в нашите сърца. Затова трябва да можем да кажем за себе си: аз съм слаб, виновен, грешник, който заслужава осъждение, и не притежавам Бога в богатството на Неговата благодат, която благодат даде Господа Исуса в жертва за изкупление. Той умря на

моето място, за да не бъде моята участ за вечността вечно осъждение; но благодарение Богу има избавление, ако се покая и се доверя на Него за спасение.

Тогава няма да бъда наказан, защото моят Спасител, Господа Исуса Христа, умря на мое място и понесе върху Себе Си наказанието за моите грехове. Какво следва след това? Наистина ли моите грехове са простени? Не, но може би ще са простени, когато умра? Или може би ще дойде ден, когато ще знам, че моите грехове са простени? О, човече, ако ти наистина не знаеш, че твоите грехове са простени, тогава те не са простени, защото, когато Бог ти прости греховете, Той непременно ще ти даде увереност за това. Чрез Божията благодат аз мога да бъда сигурен, че греховете ми са простени, и това ще е най-реалното нещо в моя живот. Аз съм спасен, но не защото заслужавам това спасение. Аз съм виновен, нечестив и заслужаващ вечно наказание грешник, но Бог, Който е богат в Своята милост, ми подари Своето спасение и опрости моя грях, защото се уповавах на моя Спасител Господ Исус. Бог заявява, че всеки, който се уповава на Него, ще получи прошка. Както е писано в Деяния 10:43, „за Него свидетелстват всичките пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си“. Аз повярвах в Него – това е, аз се уповавах на Него, признах греховете си пред Него в покаяние и Той бе верен да ми даде Неговото свидетелство, че моите грехове са простени. „Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа“ (Деян. 3:19).

Нека да обърнем сериозно внимание на този момент в нашия духовен живот, защото това е основата, върху която ще градим. Ако основата не струва, тогава и зданието, което ще построим върху нея, колкото и красиво да е то, неговите основи няма да са здрави и рухването ѝ може да е всеки момент. Но когато примирението ни с Бога почива на действието на Неговата благодат, която Ни е довела до покаяние, тогава и Неговото свидетелство в сърцата ни е това, което ни дава силна увереност, че Той ни е простил. Това е истинското примирение на грешника с Бога. Познанието и радостта на прощението

на нашите грехове ще пази сърцата ни да не се смесваме с настоящия свят.

За да можем да кажем като апостола: „А ние имаме ум Христов“, трябва да сме уверени, че нашите грехове са простени; и това ние знаем от Божественото свидетелство, което Бог ни е дал в сърцата, че ние сме простени грешници. Чрез вяра в Исуса Христа сега ние сме синове на Бога. Ние не само сме примирени чрез жертвата на Господ Исус, който умря вместо нас, но ние също сме и деца на Бога и като деца сме наследници на Бога, а като

наследници на Бога сме и сънаследници с Господа Исуса Христа. Всичко това ни отвежда в друга посока. Ако ние сме деца на Бога, ако сме наследници на Бога и сънаследници с Господ Исус Христос, тогава всички, които вярват в Господ Исус, представляват едно семейство. Те могат да бъдат разпръснати по целия свят, могат по десет хиляди неща да се различават в настоящия си живот и по десет хиляди неща да са се различавали по начина на живот, преди да срещнат Господа Исуса като свой личен Спасител; след своето новородение те могат да се различават по своята позиция в живота и по безброй начини да се различават в познания и

благодат и все пак, тъй като те са се уповавали на Своя Господ като Спасител на техните души, те съставляват едно небесно семейство – те са братя. Ние прославяме Бога, живеейки като такива тук. В небето ние ще бъдем заедно. И през вечността няма да има скръб, но Бог ще обърше всяка сълза и любовта ни един към друг ще бъде съвършена. Но ние трябва да прославим Бога тук, на тази земя, като имаме тази любов в сърцата си въпреки нашите слабости.

Докато трае нашата борба сме изложени на конфликти, но ние трябва да бъдем свързани заедно и да показваме, че сме едно небесно семейство. Това е начинът, по който можем да донесем слава на Бога. Но за да бъде това възможно, пред нас трябва винаги да бъде този образ – „Разпнати с Христа“. Какво означава това?

Ние заслужаваме да бъдем разпнати, защото сме грешници, нечестиви, виновни грешници – аз и всеки един, – всички членове на небесното семейство, всички грешници, и като такива ние не заслужаваме нищо друго освен ада. Но за да можем да избегнем наказанието в ада, благословеният Господ Исус Христос умря вместо нас и „стана проклет за нас“, за да можем ние, които имаме Неговото свидетелство в сърцата си, че сме изкупени, да живеем и да не отидем на съд, както нечестивите. Къде е похвалата тогава?

Каква е основата за нашата похвала? Може би някой ще каже: „Ах, но аз имам много по-големи постижения в знания и благодат в сравнение с други“. Но какво казва за това апостол Павел? „А който се хвали, с Господа да се хвали“. Едно Божие дете няма с какво друго да се похвали освен с Господа, с Исуса Христа, нашия Спасител, който умря на кръста и стана за нас грях, за да бъдем ние оправдани чрез Него. А ако имаме малко повече светлина и малко по-голяма благодат от някои от нашите вярващи братя, нека смирено да свидетелстваме, че това, което имаме, е чрез Божията благодат.

Тъй като в сърцата ни е изявена една Божест-

вената любов, чрез която имаме еднакъв достъп до Божията благодат, то можем да кажем, че всички ние сме единомислени по отношение на основните истини, и трябва да се съгласяваме с различията, които имат наши братя по отношение на някои второстепенни въпроси, така че да не бъде възпрепятствана братската любов. Но позволете ми да кажа, че както апостолът съветва своите братя в Посланието си към филипяните 3:15, 16, така и аз бих казал, че всички ние трябва да се стремим не към различия, а да се молим Бог да озари нас и другите вярващи с по-голяма благодат и да помним, че иде час, когато ще се видим очи в очи.

В същото време обаче ние трябва да живеем според светлината, която Господ ни е дал, да търсим и да се стремим напред, не че сме стана-

Винаги да помним, че ние сме това, което сме, благодарение на Божията благодат и знаем това, което знаем, от Божията благодат, и че човек не може да получи нищо, ако не му е дадено от небето. Нека да имаме любов един към друг поради Христовата любов към нас. Докато сме в слабост и немощ, нека се стремим да вървим заедно, като знаем, че една и съща скъпоценна кръв – кръвта на Исуса Христа, ни е очистила от всички грехове и ни е направила членове на Божието семейство.

ли вече съвършени; но да гоним изподир, Хри-
ста да придобием в съвършенство. Винаги да
търсим Божия мир, да имаме любов и да про-
явяваме търпение към тези, от които се разли-
чаваме. Винаги да помним, че ние сме това, ко-
ето сме, благодарение на Божията благодат и
знаем това, което знаем, от Божията благодат,
и че човек не може да получи нищо, ако не му
е дадено от небето. Вместо да се съгласяваме с
различията, нека да имаме любов един към друг
поради Христовата любов към нас. Докато сме
в слабост и немощ, нека се стремим да вървим
заедно, като знаем, че една и съща скъпоценна
кръв – кръвта на Исуса Христа, ни е очисти-
ла от всички грехове и ни е направила членове на
Божие семейство.

Може би някои от вас не са подготвени за
вечността. Не бих могъл да си седна на мястото,
без да ви кажа няколко думи и на вас, които още
не сте се помирили с Бога. Аз познавам състоя-
нието, в което се намирате, защото и аз веднъж
бях в същото положение. Вие може би търсите
да намерите щастие, но няма да го намерите, ос-
вен ако не го потърсите в Исуса. Потърсете го с
усърдие, както никога досега не сте се опитвали,
защото истинското щастие се намира единстве-
но в разпнатия, възкръснал и възнесъл се Гос-
под Исус.

Позволете ми да ви кажа като един, който
е бил доведен до познанието за Христа, за бла-
гословенията, които имам, като смирен ученик
Исус Христов. Безброй пъти аз можех да се
върна обратно в света, ако имах желание; но аз
виждах неизразимото богатство и благодатта да
бъда ученик Исус Христов през всичките тези 40
години, така щото дори ако светът беше хиляди
пъти по-атрактивен и по-привлекателен, то аз
не изпитвах желание към него, защото Божията
благодат работеше мощно в мен. Е, тогава, като
човек, който охотно прибягваше до щастieto в
съвременния свят и никога не го намери, а сега
в продължение на четиридесет години знае сла-
достта и ценността на това да ходиш с Исуса, аз
предано ви моля да Го потърсите.

Бедни ми грешниче! Покай се и възложи
своето упование на Него, защото само Той може
да спаси душата ти и да прости всичките ти гре-
хове, колкото и безбройни да са те! И когато
Бог ти прости, ти ще знаеш това. Ти ще бъдеш
примирен с Бога и ще ходиш по небесния път, и
когато премине този живот, ще придобиеш ве-
чна награда и ще имаш вечно щастие през веч-
ността.

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

Едно момче

Сега ще ви разкажа аз,
за едно момче, което знам;
това обаче не е разказ –
само истина споделям вам.

От малко искало да бъде то
въплъщение на всяко зло.
И без много да му мисли,
делата му били нечисти.

Не желало то да слуша
за Твореца си велик
и ушите си запушва,
и гневи се то със вик.

С пръст го сочат – казват,
надежда няма за хлапака,
но Христа за това умря,
за грешника, сирака.

И един ден посети го,
с мощно слово във сърцето
и чрез делото на кръста,
оправдава се момчето!

За всички грешки и пороци
плака дълго и горчиво,
но радост обзема му сърцето,
че веч не е то червиво.

Няма ги старите желан'я,
умря момчето за греха;
на идоли се веч не кланя,
и възкръсна във Христа!

Смело ходи в пътя земен,
догде не си отиде у дома,
макар да е безкрайно беден,
пребъдва с радост в Господа.

И ти не се бави, човече,
а пример от момчето ти вземи,
че времето изтича вече,
покай се и Спаса приеми!

Георги Ръсовски

КЪСНО Е!

- Бог ни люби – милостив е, дълготърпелив е.
- Но по какъв начин е проявил Бог Своята любов, милост и дълготърпение?
- Чрез даденото благодатно време и богатите възможности, които ни беше предоставил.

И ако времето е прахосано и възможностите – пропилены, това значи, че ние сме закъснели.

Човешката мъдрост казва: „Когато колата се прекатури, пътища много“. А пророк Езекил твърди: „Но ако види стражът, че мечът иде, и не затръби, и людето не се свестят, и мечът дойде и постигне някого от тях, той наистина биде постигнат поради беззаконието си; но кръвта му ще изискам от ръката на стража“.

Думата ни е за онези, които водят хората в техния духовен живот – които се хвалят, че са пастири на стадото. Личности не ни интересуват. Да се търсят отговорности, това би значило да се увеличи бъркотията.

Могло е да бъде другояче. Бог винаги ни поставя пред две възможности, като поставя по средата едно ако.

Изборът е предоставен на нас, тъй че който път си изберем, по него ще тръгнем и ще стигнем там, където пътят ни отведе.

Днешният свят си избра пътя, който го доведе до днешната гибел. Моментът на охкането още не е дошъл. Сега сме пленници на любопитството, подобно на деца, които гледат горяща къща, без да съзнават какво изгаря в нея. Охканията ще започнат, когато къщата се превърне в пепелище... Тогава останалите живи ще въздишат над една опустошена земя...

Тогава ясно ще се види, че е имало друг път, и ще се разбере, че стражите са проспали времето.

Какво е могла да направи християнската църква и не го е направила? Какъв е бил нейният дял в живота на човека?

Светът никога не е могъл да разбере откъде иде непоносимото зло в живота на човека. Светът не е в състояние да вникне в дълбочината на оня източник, от който извира злочестините в живота. Християнската църква обаче има тази единствена задача и трябваше да направи това отдавна. Нейно задължение беше постоянно да открива пред очите на хората този източник и да застане на пътя на всеки човек с питането „Вярваш ли в Божия Син?“

Светът постоянно се оплаква от лоши строеве и зли управници. Той се оплаква от тях, защото не знае, че всеки строй и всички управници са

неговата най-любима рожба. Нито строй, нито управници падат с парашут от небето. От небето е дошъл Спасител, когото християнската църква трябваше добре да разпознае и да Го препоръча на всеки човек.

Бог е дал на църквата Си дял в живота на хората. Ролята на църквата е роля на майка – да роди, да отгледа децата и да вложи любовта в сърцата им. Евангелието на Господа Исуса не е като тъмната философия, а проста Божия наредба за спасение на човека – грешника.

„Не се чуди, че ти рекох: трябва да се родите отгоре.“ Грешникът чрез раждане отгоре придобива способност да обича истината; да търси мира и да върши доброто.

Роденото от плътта е плът. „Копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може“ (Римл. 8:7). Плътта е като вълк. Ако дадем на вълка да изяде цяло теле, но пожелаем да му отнемем само едно копито, той ще ни разкъса.

Християнският свят можеше по-добре да опознае волята на Бога, ако неговите така наречени пастири не бяха проспали даденото им от Бога време за една благословена работа с душите на хората.

„Ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство“ (Йоан 3:3).

Хората се карат и бият за временните земни неща, защото не могат да видят Божието царство. Ако се отворят очите на човека, за да види нещата на вечния живот, веднага ще пусне брата си, когото стиска за гушата.

Днешните християнски народи, макар официално да говорят за вяра в Бога, не търсят, нито искат Божието Царство, което е единственото царство на правда и мир, защото Божието Царство „не идва така щото да се забелязва“, защото „плът и кръв не могат да наследят Божието царство, нито тленното наследява нетленното“.

Църквите са се обезсолили, светлината им е станала тъмнина и затова светът е гангренисал в греховете си, а тъмнината е толкова голяма. Късно е вече официалните църкви да говорят – те пропуснаха даденото им благовремие. Днес говорят оръдията и справедливият Божий съд. Но Божията милост не се е съкратила – грешници могат да се спасяват като главни от огъня. И затова верните Божии чада трябва да употребят цялото си старание да благовестят единствения Спасител – Господа Исуса Христа.

Ти, християнино, стоиш ли на поста си?

Верен ли си на службата си?

Има още души, които могат да бъдат спасени сред бушуващото море на смъртта.

(Навин)

Вярата на Авраам и нашият живот в Христа (5)

Победата на Христос и обещаният Свети Дух

Посланието на апостол Павел до галатяните

Мартин Бейкър

Цел на посланието: Тъй като благовестието започнало да се проповядва между езичниците и мнозина от тях били спасени, започнали да възникват спорове, предизвикани от юдеите: каква е връзката на езичниците с Моисеевия закон? Дали те трябва да го съблюдават и да го изпълняват? Не е ли Божествен произходът на закона? Ами ритуалът с обрязването?

Повдига се въпросът: Църквата не е ли просто едно продължение на юдеизма? Ако спасението е за всички, то достатъчна ли е жертвата на Христа, за да покрие греховете на всички, които с вяра погледнат на Господа Исуса? Апостол Павел е проповядвал чистото спасително благовестие, което е свързано единствено с Христа. Законът осъжда тези, които са го нарушили, но на кръста Христос понесе неговата проклетия.

Тогава апостолът се обръща към галатяните, като ги порицава, че са се върнали обратно към закона. Лъжливи учители са дошли от Ерусалим, твърдейки, че са изпратени от Яков, и учейки, че вярата в Христа не е достатъчна и че вярващите трябва да се обрязват, и по такъв начин са искали да компрометират (да zlepоставят) Павловото учение за благовестието (тези усилия от страна на ненавистниците на Христовото благовестие никога не са стихвали, дори сега, в днешно време, те са станали извънредно хитри и отклоняват хората от истинското Христово благовестие – бел. ред.). Поради тази причина апостол Павел е бил дълбоко мотивиран да защити Христовото благовестие, в противен случай християнството е щяло да завърши като секта на юдеизма.

Атаката, която е била организирана срещу Павел от юдейските религиозни водачи, се е водила в три направления:

1. Лъжливите учители са оборвали Павловото твърдение, че е апостол, и са подлагали на съмнение неговото учение. Апостол Павел отговаря на тези техни нападки в глави 1 и 2. Освен това те са говорили, че:
2. Благовестието, което Павел проповядвал,

било добро, но недостатъчно, защото то не включвало необходимостта да се спазва законът, и как ще бъде някой истински последовател на Бога, ако не го спазва? На това Павел отговаря в глави 3 и 4. Те са говорили още, че: 3. Спазването на закона е необходимо, за да се води добър живот – неспазването му би довело до разврат и себелюбие. Павел отговаря на това в глави 5 и 6, обяснявайки какъв е животът, когато е изпълнен с Духа.

Основните очертания, които посланието дава, са: Исторически – глави 1 и 2; Доктринални – глави 3 и 4; Практически – глави 5 и 6.

Целта на Павел при написването на посланието (1:1–10)

(1:1) Апостолството на Павел. Обикновено Павел започва своите послания с благодарност към Бога за светиите и молитви за тяхното благословение, както и с лични поздравии. Но всичко това липсва в посланието. Поради сериозността на ситуацията апостол Павел направо поставя ударение на своето апостолство и неговата Божествена власт. Той показва, че произходът на това апостолство не е „човешки“, нито го е получил от или по човешки начини, но произходът му е скрит в Исуса Христа и Бога Отца. Така апостол Павел отговаря на първата критика, отправена му от лъжливите учители.

(1:2) „и всичките братя, които са с мене към галатийските църкви“ – с това Павел показва, че той не е сам и неговото послание е отправено към всички събрания, които са автономни (самостоятелни).

(1:3-5) Кръстът на Христа

(1:3) „Благодат и мир да бъде на вас от Бога Отца и от нашия Господ Исус Христос“. Павел подчертава това, което е в центъра на благовестието – Божията благодат, където човешките усилия нямат място или наша правда чрез спазването на закона може да ни препоръча пред Бога. „На вас“, на които Бог лично се е открил чрез Своята благодат, но която лесно биха я загубили, ако се върнат обратно към закона. Пълната радост от мира с Бога е резултат на Неговата благодат и точно тази благодат Павел е проповядвал на галатяните, но ето че сега те я отхвърлят.

(1:4) Христовият кръст. Нашият Господ Исус Христос, „Който даде Себе си“, е факт в Благовестието;

Той извърши това „за нашите грехове“, което ни посочва причината за благовестието.

„...за да ни избави от настоящия нечист свят“ – това е целта на благовестието.

„...според волята на нашия Бог и Отец“. От Него произхожда и Той е източникът на нашето спасение. Апостол Павел подчертава огромната цена за нашето спасение: ако Христос е дал Себе Си за нашите грехове, тогава не е необходимо да добавяме каквото и да било към Неговото дело – било то чрез дела или чрез спазване на закона.

„За да ни избави от настоящия нечист свят“ – това включва не само моралната и духовната поквара на настоящия свят, но също така и религиозния свят, който смесва религиозни ритуали и церемонии с вяра в Христос. Христос е умрял, за да ги освободи от това, и сега галатяните се връщат обратно към тази нечестива система. Христос е Божият път за спасение и няма друг път „според волята на нашия Бог и Отец“.

(1:5) В истинското благовестие цялата слава е за Бога и за никой друг, ето защо в стихове (1–5) Павел заявява две основни неща в посланието: неговата власт като апостол и благовестието на Божията благодат.

(2:18–20) Лична духовна опитност на апостол Павел.

(2:18) „Защото, ако градя изново онова, което съм развалил, показвам себе си престъпник.“

Апостол Петър е изоставил закона заради вярата в Христа; сега обаче, като отказва да се храни с езичниците (виж стихове 11–14), той отново започва да гради върху това, което е унищожил – отломките на закона. Така той се показва като нарушител – било че изоставя закона заради Христа или че той е сбъркал, като изоставя Христа заради закона!

(2:19) Като грешник, казва Павел, аз съм нарушител на закона и той ме осъди на смърт. Но Христос плати цената за моето наказание и умря на моето място. Така че когато Христос умря, умрях и аз. Той посрещна всички праведни изисквания, но понеже в Него нямаше грях, Той осъди греха в плътта и така обезсили закона, та всеки, който вярва в Него, също е умрял спрямо закона и живее чрез Христа. Така че светият живот не е чрез пазене на закона, а чрез любов и вярност на Бога, чрез силата на Светия Дух.

(2:20) Павел казва: „Съразпнах се с Христа“, така че всеки истински повярвал трябва да може да каже: Аз се съразпнах с Христа. Това означава край на моя живот като грешник пред Бога, край на моя живот като Адамов син, край на моя стар начин на живот. Моето старо Аз е разпнато и то няма вече думата в моя живот. Това е истината за моето състояние и тя трябва да се проявява и в моето поведение. Разбира се, вярващият не е престанал да съществува като индивидуалност, но старият Адам е умрял, за да възкръсне новият Адам в образа на Христос, за да можем да кажем като апостола: „и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен“. Той умря, за да живее Неговият живот в мен. Живота, който сега аз живея, го живея чрез вяра в Христа, в съвършена зависимост от Него. Върховенството в този живот е Христос, а не законът. Вярващият живее свят живот от любов към „Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“.

(3:6–9) Опитността, която имаше Авраам.

Апостол Павел насочва техните мисли към Авраам, на когото Бог даде обряда на обрязването като знак и печат на правдата от вяра. Лъжливите учители са се опитвали да внушат, че това е необходимо да се спазва от християните, но Павел им показва, че Авраам е оправдан чрез вяра преди това.

(ст. 6) Размислете за Авраам – им казва Павел, – защото той наследи благословение чрез вяра, а не чрез дела. За неговите потомци Бог му показва звездите и каза: „Толкова ще бъде твоето потомство“.

Авраам повярва на Бога и това му се вмени за правда. Той повярва на Божието Слово, на Божиите обещания. Така и днес всеки, който повярва на благовестието, което говори за Христа, се оправдава, това му се вменява за правда. Така грешникът бива оправдан чрез вяра в Господа Исуса Христа, а не чрез своите дела.

Да му се „вмени за правда“, показва нашия статус, че Бог гледа на нас като на простени грешници. Ние сме в правилно взаимоотношение с Бога, когато сме примирени с Него, когато сме облечени не с нашата правда, а с правдата Исус Христов.

(ст. 7) Така апостол Павел подчертава, че тъй като Авраам получи Божието благословение, защото повярва, то всеки, който има неговата вяра, е наистина от неговото потомство. Истинското потомство на Авраам не са тези, които са се обрязали, а тези, които имат истинска вяра. Така Авраам е „отец на верните“, а неговите „чада“ са онези, които имат същите качества. Тогава толкова ли са несмислени галатяните, че като са почнали по Духа, сега се усъвършенстват в плът, като се връщат обратно към закона? Единственото условие за благословение от Бога, което те са знаели, е чрез вяра в Него.

(ст. 8) В този стих се цитира Божието обещание към Авраам (Бит. 12:3): „...в тебе ще се благославят всички земни племена“. А това означава, че те ще бъдат оправдани. Вярата е единственият начин, чрез който Бог може да приеме всеки човек. По същия начин, както Авраам, всеки човек от който и народ да е, може да бъде благословен и да бъде оправдан.

„Благовестието“, проповядвано на Авраам, е принципът на оправданието чрез вяра и на същия принцип е основано и благовестието днес. Благовестието на Божията благодат, която се яви чрез делото на Исуса Христа на кръста и изявена в сърцата на тези, които с покаяние са дошли при нозете на Исуса, и изявена чрез силата на Светия Дух, е тази, която „повиква в действително съществуване онова, което не съществува“ (Рим. 4:17).

(ст. 9) Така Павел достига до заключението: „Така щото тия, които имат вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам“. Тези, които вярват в Бога, вярват в Неговото Слово – това им се вменява за правда и те се благославят заедно с Авраам. Тук Павел говори, че това важи за всичките народи, още повече че Авраам се оправда, преди да бъде обрязан, т.е. той е бил езичник.

(следва)

Кой е канара, освен нашия Бог?

„И аз ти казвам: ти, че ти си Петър, и на моя камък ще съградя Моята църква (Гръцки - ekklesia) ...“ (Матей 16:18).

Гръцката дума „ekklesia“, е използвана 115 пъти в Новия Завет и в повечето преводи на Библията тя винаги се превежда като „църква“ (освен в Деяния 7: 38; 19: 32, 39, 41, където е правилно преведена като „събрание“). Смисъла на думата „ekklesia“ е, „човеци отделени за Господа“, докато думата „църква“ идва от гръцката „kyriakos“ и по скоро означава – храм. Но тези човеци, които са отделени за Господа, са отделени чрез Божията благодат и те не представляват никаква човешка институция. Тогава смисъла на думата „църква“, въведен по-късно в Библейските преводи, внушава за храм, който е под човешка юрисдикция, което обаче изкривява духовния смисъл на това, което трябва да изгражда Тялото Христово, а Тялото Христово е организъм, а не организация. Освен това, както знаем, съществуват много църкви, някои, от които са храмове на Сатана (Сатанинската църква), сциентоложка църква или пък всеки бар или дискотека също може да се назове храм на удоволствията. Така щото, Тялото Христово са човеците, които са изкупени чрез кръвта Исус Христов, а не храмове-те. „Защото, където двамата или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Мат. 18:20). Словото Божие ни предупреждава: „Всяко слово Божие е опитано; Той е щит на тия, които уповават на Него. Не притуряй на Неговите думи, да не би да те изобличи и се укажеш лъжец“ (Пр. 30:5, 6).

Първата пълна английска Библия, е на Тингейл, преведена около 1524 год. и в нея никъде не се използва думата „църква“, а се използва думата „събрание“. Но следващите преводи на Библията започват да заменят думата „събрание“ с думата „църква“.

Но защо превода на Тингейл е предизвикал яростта на римокатолическата църква, поради което Уилям Тингейл е умрял като мъченик за Христа? Той е бил обесен и изгорен на клада, а всички копия на Библията на неговия превод са унищожени, като до днес са останали само две от тях.

Превода на Тингейл на Новия Завет е абсолютно точно направен от гръцки език, но няколко думи са предизвикали гнева на неговите опоненти, особено на Томас Мор. Уилям Тингейл превежда гръцката дума „presbuteros“ като „старейшина“, докато църквата винаги я превеждала като „свещеник“; той превежда „agare“ като „любов“, докато тогавашната църква винаги е разбирала под тази дума – благотворителност, милостиня; той превежда „ekklesia“ като „събрание“, докато църквата – „църква“; и той превежда „acknowledge“ като признавам, докато църквата – „изповед“; и най-вече той превежда думата „metanoeo“ като „покаяние“, докато църквата е разбирала, че човек трябва да „изкупи греха си“.

Думата покаяние означава, че трябва да настъпи пълна промяна в мисленето и в живота на човека, което може да го извърши единствено Божията благодат.

(следва).

Хр. Р.

Великата победа над смъртта: Възкръсналият Исус Христос

Навсякъде по света се празнува Възкресението на Исуса Христа. Величието на това дело е описано в Божието Слово, но твърде малко от хората го разбират. Този ден е отбелязан на нашите календари, но ако не е отбелязан в нашите сърца, той си остава просто някакъв празник. Светът дори и да го празнува, не е в състояние да разбере, че възкресението разрешава най-големия проблем на човека – проблема с греха, защото поради греха човекът е мъртъв духовно, мъртъв е и физически и за този свят няма никаква надежда.

Живот в Христа

Всеки има проблеми, сблъсква се със трудности и лишения. Но малцина знаят техния истински източник. Апостол Павел обяснява това по следния начин:

„И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството; между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били чада на гнева, както и другите“ (Ефес. 2:1–3).

Всеки от нас е роден със старата природа, която е духовно мъртва – отделена от източника на живота, от Бога. Ние можем да си мислим, че сме свободни, но всъщност сме хванати в капана на греха, чиято заплата е смърт. Някои човеци проумяват този факт, събудени от Божието Слово, и чрез Него намират отговорите на множеството въпроси, които са търсили.

Когато получим дара на Божията благодат – духовен живот, тогава ние сме освободени от закона на смъртта и на греха:

„Бог обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени)“ (Ефес. 2:4, 5).

Христовото възкресение направи възможно ти и аз да получим Божия дар – духовен живот чрез Божията благодат. Самият дар е Светият Дух, който Господ Исус изпрати, след като възкръсна и се възнесе при Отца. По този начин Бог направи възможно да върне човека в общение със Себе Си, да го избави от връзките на греха и на смъртта:

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефес. 2:8, 9).

Всеки един може да получи този дар. Аз се радвам, че това е дар, защото, ако не беше така, единственият начин да платим цената за нашия грях е да приемем Божието осъждение върху себе си. Ние трябва да приемем Исуса Христа като наш Спасител. Той е Божието решение на нашите проблеми. Господ Исус се натовари с беззаконията и нашите грехове. Той умря и прие върху Себе Си наказанието от Отца, вместо то да падне върху нас, за да можем да приемем този дар – вечен живот чрез Божията благодат. Самият Господ Исус каза: „Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота“ (Йоан 5:24). А пък апостол Павел възкликва: „Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ“ (Рим. 6:23).

Животът на Джон Нютон е бил преобразен чрез силата на Божията благодат. Британският капитан на кораб, превозващ роби за продажба, е разбрал своята греховност и нужда от Спасител. Когато Бог го благослави през 1748 г., Джон Нютон написва химна „Пречудна благодат“, с който слави Бога за това, което Той е направил за него.

Възкресенски живот

Когато човекът съгреши в Едемската градина, умря духовно, което доведе и до неговата физическа смърт. Ние всички ще умрем физически. Никой на тази земя не ще избегне тази участ.

„Затова, както чрез един човек грехът влезе

в света, и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всички човеци, понеже всички съгрешиха“ (Рим. 5:12). В момента, когато Адам съгреши в Едемската градина, той умря духовно (Бит. 2:17). Тази смърт премина във физическа смърт. В Адама всички умират. Де факто физическата смърт е доказателство за духовна смърт – отдалеченост от Бога.

Коригирането на проблема с духовната смърт обаче не води до обръщане посоката на физическата смърт. Ние продължаваме да чуваме за погребения и гробища. Тогава как би могъл да се реши проблемът на човека с физическата смърт?

„...иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му“ (Йоан 5:28).

„Колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите – сила, която е според действието на могъщата Негова мощ, с която подежда в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата“ (Ефес. 1:19, 20).

Това, че Господ Исус възкръсна от мъртвите, е сигурна надежда за тези, които са се помирили с Бога чрез Исуса Христа:

„Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят. Но всеки на своя ред; Христос е първият плод, после, при пришествието на Христа, тия, които са Негови“ (1 Кор. 15:22, 23).

За това обещание и надежда сам Господ Исус свидетелства:

„Аз Съм възкресението и животът; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее“ (Йоан 11:25).

Сигурно ли е, че ще умреш? Да! Но ако си приел Исуса Христа като свой личен Спасител и Господ, докато си бил жив тук, на тази земя, то ти ще възкръснеш в ново славно тяло, с което Бог ще облече всяка една душа, която има свидетелството за новия живот. Възкресението е нашето бъдеще поради това, че Господ Исус възкръсна.

Имаше хора, които възкръснаха по време на служението на Господ Исус на земята. Но те всички умряха отново. Господ Исус е първият, който умря физически и възкръсна в славно възкресенско тяло. Той е първият плод на възкресението и изкупените ще последват Неговите стъпки:

„Но сега Христос е бил възкресен, първият плод на починалите.

Понеже, както чрез човека дойде смъртта, така чрез човека дойде възкресението на мъртвите.

Защото, както в Адама всички умират, така

и в Христа всички ще оживеят.

Но всеки на своя ред; Христос е първият плод, после, при пришествието на Христа, тия, които са Негови“ (1 Кор. 15:20–23).

Основната фраза тук е „в Христа“. Ако ти си от тези, които са се покаяли и чиито грехове са простени, и имаш това свидетелство в сърцето си, то ти си получил Божия дар – вечен живот чрез Исуса Христа, и ще възкръснеш в нетление, за да бъдеш всякога с Христа през вечността. Защо се плашиш от физическата смърт, когато Господ Исус дойде „да избави всички ония, които, поради страха от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство“ (Евр. 2:15). Ако ние сме приели жертвата на Исуса Христа като жертва за нашите грехове и сме родени в Божия дом като Негови деца, нашите тела ще излязат от гробовете и ще възкръснат в славата на Божия Син, който със Своята кръв е изкупил за Бога човечи от всяко племе, език, люде и народ (Откр. 5:9).

Живот в изобилие и безплатно

Много хора живеят празен живот без реална цел. Тези, които живеят, за да удовлетворят просто своите прищевки, често се чувстват празни. Както цар Соломон пише с мъдростта, която му е дадена под слънцето: „И от всичко, което пожелаха очите ми, нищо не им отрекох; не спрях сърцето си от никаква веселба;... Тогава разгледах всичките дела, които бяха извършили ръцете ми, и труда, в който бях се трудил; и ето всичко беше суета и гонене на вятър, и нямаше полза под слънцето“ (Екл. 2:10, 11).

Апостол Павел описва това състояние вече с мъдрост, която е над слънцето:

„Защото, когато бяхме плътски, греховните страсти, които се възбуждаха чрез закона, действуваха във вашите телесни части, за да принасяме плод, който докарва смърт; но сега, като умряхме към това, което ни държеше, освободихме се от закона; тъй щото ние служим по нов дух, а не по старата буква“ (Рим. 7:5, 6).

Възкресението на Исуса Христа слага край на безнадеждността. Но хората, които нямат надежда за вечността, често се питат: „Какъв е смисълът на живота?“

От друга страна, ако Христос е твой Спасител, на теб ти е даден друг живот, който живееш за Него: „За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново“ (2 Кор. 5:17).

„Затова, чрез кръщението ние се погребяхме с Него да участвуваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от

мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот.

Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение подобно на Неговото“ (Рим. 6:4).

Ако ние сме „в Христа“, имаме нов живот, защото сме се свързали с Него в Неговата смърт и възкресение. Бог иска ние да имаме изобилен живот изпълнен със смисъл:

„Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно“ (Йоан 10:10).

Едно е сигурно, че на всеки работата ще бъде опитана: „И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, всекиму работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е“ (1 Кор. 3:12, 14).

Възкресението на Христа направи възможно ние да имаме достъп до Божието присъствие още тук, в този живот, който ни е подарен на тази земя чрез покаяние и спасителна вяра в Божия Агнец, и един безкраен живот във вечността при пришествието на нашия Господ и Спасител Исуса Христа, когато всички изкупени, тези, които са в пръстта, ще възкръснат, а тези, които са останали живи, ще бъдат преобразени и те всички заедно ще посрещнат Господа във въздуха, за да бъдат с Него завинаги.

Ти, който четеш тези думи, ако не си опитал Божията спасителна благодат, ако би могъл да разбереш радостта от живота, когато умреш за себе си, така, както стори Исус. „Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно; но ако умре, дава много плод“ (Йоан 12:24).

„Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот“ (Йоан 12:25).

Когато умреш за себе си и предадеш сърцето си на Господа, тогава Бог го изпълва с истински живот, защото Той е източникът на живота. Но първо ти трябва да разбереш, че си погинал грешник, за когото няма друго избавление освен при Христа. Той е твой Спасител. И тогава ти ще можеш да съзреш бъдещия небесен град и ще имаш цел и жива надежда, докато си тук, на тази земя.

Не пропилявай живота си. Христовото възкресение ти дава възможност да се примириш с Бога, защото сега е благодатно време, сега е спасителен ден. Приеми Исуса Христа като свой Спасител, чети Библията, защото Тя е Божие Слово и То ще те настави кой път да избереш, а времето е кратко!

Цялото творение потвърждава Библията

Георги Ръсовски

В тази част ще разгледаме една всеобща заблуда, която цели да отнеме дадената от Бога способност на човека да разсъждава... „За тези, невярващите, чийто ум богът на този свят е заслепил, за да не ги озари светлината от славното благовестие на Христос“ (2 Кор. 4:4).

Бог създаде човека по свой образ и подобие и му даде разум, за да може да мисли целомъдрено и разсъдливо, но след грехопадението, когато „се отвориха очите“ им, „човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога“ (Битие 3:7–8), защото те вече знаеха, че не могат да застанат така пред Създателя си. Бог обаче промисли начин как човекът отново да може да застане пред Него, като сам Божият Син умря, за да може всеки, който вярва в Него, да се спаси чрез тази свършена жертва. Именно тази е гореспоменатата блага вест, която Сатана се опитва да скрие от хората и до днес „да не би да повярват и да се спасят“ (Лука 8:12).

Човекът в наши дни не е лишен от нищо, той има постоянен достъп до огромни по обем бази данни с информация от всякакъв вид, новини за текущи събития го заобикалят на всяка крачка. Не е ограничен във времето и има твърде много от него, толкова много, че се чуди как и къде да го прахоса.

Разполага с много време, но не го изкупва, не знае истинската му стойност и как да го използва. Няма ограничения за нито едно от нещата, които си пожелава, но желанията му са ограничени. Бори се за свобода на словото и в същото време се бори срещу онова, което не му харесва да чува. Има възможност да търси истината навсякъде и по всякакъв начин, но истината вече не го вълнува!

Единственото нещо, към което се стреми и в което е концентрирано вниманието му, е създаването на теории и доказателства, целящи да успокоят неспокойната му съвест. Иска да докаже, че няма по-висш разум, за да не се чувства подвластен. Иска да може да прави, каквото си пожелае, затова търси корена си в различните видове животни по земята и оправдава делата си чрез тяхното поведение. Не иска да отговаря пред никого за действията си, но все пак иска да има „правосъдие“. Иска да живее вечно, само че в греха си. Иска му се всичко да е относително, включително и истината, за да има възможност

Част 2

всеки да решава какво е „истина“ сам за себе си. Затова и потиска Истината, защото не му се иска да е истина.

Такъв е човекът в света, потопен в греха, в който живеем. С такова отношение човек сам избира „истината“ си спрямо това, което иска да чуе. Всяка една „истина“ има и авторитет, който стои зад нея. Твърдение не може да съществува само по себе си, то трябва да има първоизточник независимо дали това ще е човек, организация или идеология. Следвайки тази логика, излиза, че човек всъщност избира авторитета, когото иска да слуша, и в сегашния свят, в който тези авторитети не са малко, човек може буквално да подбира според случая.

В миналото това се е отнасяло по-скоро за индивиди, които са представлявали нещо ново, и много хора са ги следвали, защото идеята им е допадала, но все пак хората са си давали сметка, че този определен човек може да греши. Днес авторитетите са обособени в групи и организации от високообразовани учени, световноизвестни и всеобщо признати в областите си. Те не само използват най-високите технологии, често пъти недостъпни за обикновените хора, но и твърдят и „доказват“ неща, които всеки иска да чуе. Това естествено означава и безспорен авторитет сред болшинството. Всепризнато е мнението, че те в никакъв случай не могат да грешат, дори напротив – техните открития трябва да се приемат без съмнение и излишен размисъл, техните теории се одобряват на най-високо ниво от политици, президенти, спортисти, известни личности, както и от всички други хора, които лесно се увличат според създаденото мнение. Вземат техните концепции за даденост и публично ги обявяват. А когато са повторени и потретени от всички видове медии, идеите им, разбира се, увеличават значимостта си.

Ако някои от гореспоменатите не подкрепят този „вселенски“ авторитет или се осмели да говори против изразено становище, неговият глас не се чува, медиите не споменават за случая и ако не се коригира, скоро е отстранен и престава да е авторитет за когото и да било.

Казаното по-горе няма за цел да омаловажи работата или откритията на професионалистите, отдала живота си в полза на науката, но важи за всяко тяхно твърдение или становище, обявяващо се против сътворението на всичко

от Бога, като представя Божието Слово (Библията) като сбор от митове и легенди. Също така това не важи за всички хора в тези среди, тъй като има такива, които напълно и безусловно приемат Божието Слово като върховен авторитет, само че те не се ползват с уважение от мнозинството техни колеги, което се отразява и на масовото обществено мнение, защото, както споменахме, повечето хора са склонни да вярват в общоприетото.

Статията обаче има за цел да призове всеки читател, скептичен спрямо съдържанието на Библията, да се заинтересува, да поразмисли и сам да потърси истината, защото „всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори“ (Матей 7:8). И в крайна сметка ще стигне до истината! „Исус му каза: Аз Съм Пътят, Истината и Животът“ (Йоан 14:6).

Науката е много обширна материя и няма да е пресилено, ако кажем, че тя изучава почти всичко. От гените в клетките на човешкото тяло, през механиката и термодинамиката, чак до необятните краища на вселената. С други думи, цялото Божие творение, защото „всичко чрез Него бе създадено“ (Колос. 1:17). Науката се опитва да докаже всичко по научен път и не приема нищо, ако то не може да бъде доказано

по такъв начин. В Библията присъстват много „свръхестествени“ събития, за които науката засега няма отговор, затова и не ги приема, и оттам „учените“ си правят извода, че Библията е несигурен източник, въпреки че всеки път това твърдение бива опровергавано.

Има множество научни открития, които присъстват в Светото Писание, в някои случаи описани повече от 3000 години преди науката да потвърди „откритието“. Точно това потвърждава, че Библията, макар и написана от човешка ръка, е Боговдъхновена, сиреч тя е Божието Слово. Но няма смисъл ние да се опитваме да защитаваме Библията, защото, както е казал един англичанин на име Чарлс Спърджън, живял през XIX век и проповядвал „покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос“ (Деян. 20:21): „Да защитаваш Библията, е все едно да защитаваш лъв. Просто го развържи и той сам ще се защити!“; така че по-долу ще „развържем“ Библията, за да видим какво има да каже тя по отношение и на науката.

Ще разгледаме някои научни открития, загатнати в Божието Слово, макар някои от стиховете да са извън точния им контекст, но самото споменаване на тези неща стотици, дори хиляди години преди откритието им, говори само по себе си.

Науката Преди	Науката Сега	Библията
Смятали са, че земята е плоска.	Знае се, че земята е кръгла.	„Онзи, Който седи над кръга на земята“ (Исая 40:22).
Можели са да преброят 1100 звезди и са смятали, че няма повече.	Звездите във вселената не могат да се изброят дори с най-модерните технологии.	„Както не може да се изброи небесното множество“ (Йеремия 33:22).
Земята е стояла на гърба на огромно животно или великан.	Земята не се крепи на нищо.	„...окачва земята на нищо“ (Йов 26:7b).
Науката не е знаела какво съставлява материята.	Всичко е създадено от невидими частици (например атоми).	„...видимото не става от видими неща“ (Евр. 11:3).
Доскоро се е смятало, че космосът се състои от „етър“. И се е смятало за невъзможно космосът да е празен.	Космосът е празен и не се състои от нищо.	„Простира севера върху празния простор“ (Йов 26:7a).
Земята си стои неподвижна, а Слънцето, звездите и всичко останало се върти около нея.	Земята е в гравитационното поле на Слънцето, което от своя страна е в това на центъра на галактиката...	„Познаваш ли законите на небето? Установяваш ли неговото владичество върху земята?“ (Йов 38:33).

Всички звезди са еднакви.	Всяка звезда е различна.	„Звезда от звезда се различават по блясък“ (I Кор. 15:41).
Светлината е в покой.	Светлината е в постоянно движение.	„Къде е <u>пътят</u> към обиталището на светлината... да познаеш <u>пътеките</u> към дома й“ (Йов 38:19, 20).
Въздухът няма тегло.	Въздухът има тегло.	„...да претегля тежестта на ветровете“ (Йов 28:25).
Вятърът духа в една посока.	Вятърът духа в циклони, (кръгообразни движения).	„...вятърът постоянно обикаля в пътя си и пак се връща в своите кръгообращения“ (Еклисиаст 1:6).
Истинските функции на кръвта не са били ясни.	Кръвта е източникът на живот и здраве. (Без кръв няма живот.)	„Защото животът на тялото е в кръвта“ (Левит 17:11).
Дъното на моретата е равно.	Дъното на моретата се състои от планини и котловини.	„Водите ме обкръжиха... сляхох до дъното на планините“ (Йона 2:5, 6).
Моретата се пълнят единствено от реките и дъждовете.	В моретата има извори.	„Прониквал ли си до изворите на морето“ (Йов 38:16).
Използвали са нетечаща вода за миене, дори и при наличието на болести и зарази.	Когато има зараза, трябва да се мие на течаща вода.	„А когато страдащият от течението се очисти... да окъпе тялото си в течаща вода“ (Левит 15:13).
До преди няколко века се е смятало, че единствено мъжът притежава „семето на живота“, а жената е просто благоприятна среда за развитието му.	Мъжът и жената притежават семе, необходимо за създаване на живот.	Ще поставя вражда между теб и жената и между твоето семе и нейното семе (Битие 3:15).

Както е казал един холандски философ, живял миналия век, „не трябва да вземаме всичко около нас, за да се опитаме да докажем Библията, а по-скоро трябва да вземем Библията, за да докажем всичко около нас“.

Някои други научни открития, потвърдени от Библията Земята се върти

До такъв извод може да стигне човек, ако се замисли над думите, които Бог казва на Йов: „Откакто започнаха дните ти, заповядал ли си ти на утрото и показал ли си на зората мястото й, за да обхване краищата на земята, така че да се изгърсят от нея злодеите, за да се преобразува тя, както глина под печат, и всичко да изпъква, като че ли в облекло“ (Йов 38:12–14).

Бог говори за утрото, когато слънцето изгрява и от нощ става ден, тогава става видно делото на всеки и затова „се изгърсят от нея злодеите“, тъй като техните дела са в

тъмнината; „човеците обикнаха тъмнината повече от Светлината, защото делата им бяха зли“ (Йоан 3:19); и също така при изгрева става явно и цялото творение, огряно от слънцето, „и всичко изпъква, като че ли в облекло“, а глината е олицетворение на земята, която се върти и както глинен съд се обработва от грънчаря, докато се върти, така и земята се „преобразува“ от нощ в ден поради въртежа ѝ около оста си.

Орбитата на Слънцето

„В тях Той постави шатър и за слънцето, което, излизащо като младоженец от стаята си, се радва като юнак да тича в пътя. То излиза от единия край на небето и обикаля до другия му край“ (Псалм 19:4-6).

Преди да се установи, че всъщност и Слънцето се движи в орбита около центъра на галактиката, този стих е служел за пример за неграмотността и погрешните твърдения на авторите на Библията, тъй като учените още не

били стигнали до това откритие и са вярвали, че Слънцето стои неподвижно в космоса, а само планетите обикалят около него.

Също така неслучайно „тича в пътя“; изчислено е, че се движи с приблизителна скорост 1 000 000 км/ч, а и от самата дума „обикаля“ става ясно, че се движи в кръг.

По всяко време има нощ и ден на земята

В миналото се е смятало, че когато е ден, е ден по цялата земя; и същото важи, когато е нощ. Само от факта, че земята се е смятала за плоска, проличава какво е нивото на тяхната грамотност. В Евангелието на Лука обаче, когато той говори за идването на Божието царство (Денят Господен), четем:

„В оня ден, който се намери на къщния покрив, ако вещите му са в къщи, да не слиза да ги вземе“ (Лука 17:31).

Малко по-надолу отново четем за същото събитие...

„Казвам ви, в онази нощ двама ще бъдат на едно легло; единият ще бъде взет, а другият ще бъде оставен“ (Лука 17:34–36).

Само от тези стихове можем да заключим, че едно и също събитие ще се случи едновременно през деня и през нощта, в зависимост от местоположението на наблюдателя. А за да няма спор, че това е истина, тъй като някой може да каже, че едно събитие може да продължи от деня до вечерта, Божието слово ни казва:

„...както светкавицата, когато блесне от единия край на хоризонта, свети до другия край на хоризонта, така ще бъде и Човешкият Син в Своя ден“ (Лука 17:24).

„В една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим“ (1Кор. 15:51–52).

Пеещи звезди

Сравнително ново научно откритие е, че всяка звезда излъчва радиовълни, уникални по честота, които достигат земята като много висок тон – „когато звездите на зората пееха заедно“ (Йов 38:7).

Гравитационните свойства на съзвездията

„Ти ли връзваш връзките на Плеядите, или развързваш въжетата на Орион?“ (Йов 38:31). Плеядите и Орион са две от съзвездията, които се виждат в нощното небе. Но едва преди два века астрофизиците стигат до откритието, че гравитационните полета на звездите в Плеядите са във взаимоотношения едно с друго. Което е уникален факт сам по себе си. Ученият Джон

Мичъл дори изчислява, че такова групиране на звезди, зависими от собствените си гравитационни полета, е с вероятност 1:500 000. От друга страна, трите звезди от „въжетата“ или „колана“ на Орион (както е в други преводи) са независими една от друга и техните гравитационни полета нямат общо помежду си. Коланът на Орион изглежда по този начин в перспектива единствено от земята.

I и II закон на термодинамиката

Първият закон на термодинамиката гласи, че материята във Вселената е константна, тя не може да се разруши, нито да се създаде, това е доказано и се потвърждава с всеки следващ опит. Което напълно отхвърля всякакви твърдения, че вселената сама се е създала, защото според този закон това не е възможно във физичните рамки на нашата вселена. Всичко е трябвало да бъде създадено и процесът на създаване да е спрял.

„Така бяха завършени небето и земята и цялото им войнство... след като Бог завърши делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всички дела, които беше създал“ (Битие 2:1–2).

Думата за „завършени“, която се използва тук, в директен превод от иврит означава ‘завършени веднъж завинаги’ и това напълно потвърждава I закон на термодинамиката.

Вторият закон на термодинамиката гласи, че всичко преминава от ред в безпорядък. Самият Алберт Айнщайн е заключил, че това е най-важният закон в науката. Този закон е в пълен противовес на теорията за еволюцията, а Библията го потвърждава с пророческите слова на Исаия:

„...защото небето ще изчезне като дим и земята ще овехтее като дреха“ (Исаия 51:6), както и в Новия завет:

„В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на твоите ръце е небето; те ще изчезнат, а Ти ще пребъдваш. Да! Те всички ще остарееят като дреха и като наметало ще ги свиеш, и те ще бъдат изменени. Но Ти си същият“ (Евр. 1:10–12).

Говорещите светкавици

Бог каза на Йов: „Изпращаш ли светкавици, за да излизат и ти казват: „Ето ни“ (Йов 38:35). „Говорещите светкавици“ са звучали, меко казано, налудничаво на учените до 1864, когато британският учен Джеймс Максвел установил, че електричеството, магнетизмът и светлината са прояви на едно и също явление: електромагнитното поле.

Съкровищниците на снега

„Влизал ли си в съкровищниците на снега“ (Йов 38:22).

Чак след откритието на микроскопа хората са видели, че всъщност всяка снежинка е уникална и е едно симетрично „съкровище“ сама по себе си.

Кръговратът на водата

В днешно време всички знаем какво представлява в най-общ план кръговратът на водата. Но това научно откритие е напълно прието чак към края на XVI в. – началото на XVII в. А около 2500 години по-рано е записано в Словото:

„Той привлича водните капки, които се събират в дъжд от парите Му, които облаците изливат и оросяват върху множество хора“ (Йов 36:28),

„Той е, Който гради поколенията Си на небето и основава свода Си на земята; Който повиква морските води и ги излива по лицето на земята; Йехова е името Му“ (Амос 9:6).

Неотдавна учени установиха, че повечето облаци се създават от океанските изпарения, а Соломон е стигнал до този извод с мъдростта, дадена му от Бога, преди почти 3000 години:

„Всички реки се вливат в морето, а морето все не се напълва; на мястото, където отиват реките, връщат се там пак да идат“ (Еклисиаст 1:7).

Сложният принцип, по който водата стои в облаците, макар да е по-тежка от въздуха, също е загатнат:

„Разумяваш ли равновесието на облаците, чудесните дела на Съвършения в знание“ (Йов 37:16).

Мярката на водите

Модерната наука е установила, че количеството вода на планетата е точно по мярка. Те са изчислили, че ако имаше повече вода на планетата и нивото на световния океан е само с три метра по-дълбоко, щеше да има толкова вода на Земята, че тя би поела всичкият въглероден диоксид и азот и би било невъзможно да оцелее какъвто и да било жив организъм.

„Кой е премерил водите с шепата си“ (Исаия 40:12).

Морските пътища

„Какво е човек, за да го помниш? Или човешки син, за да го посещаваш? А Ти си го направил малко по-нископоставен от ангелите и със слава и чест си го увенчал. Поставил си

го господар над делата на ръцете Си; всичко си подчинил под краката му – всичките овце и говеда, още и животните на полето, въздушните птици, морските риби и всичко, което минава през морските пътища“ (Псалм 8:4–8).

Морските пътища, за които говори псалмопевецът тук, най-вероятно представляват морските течения, които американският океанолог Матю Маури открива едва в средата на XIX век. Те и до днес се използват в корабоплаването като по-бързо и ефективно средство за придвижване по вода.

Човекът е пръст

Изследователи от НАСА са потвърдили наскоро, че абсолютно всеки елемент от човешкото тяло може да бъде открит в пръстта.

„С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш“ (Битие 3:19).

Тези и много други открития говорят за авторитета на Библията и на съдържанието ѝ. Фактът, че в нея присъстват и много твърдения без научно обяснение, не означава, че те нямат такова – просто науката все още не ги е открила.

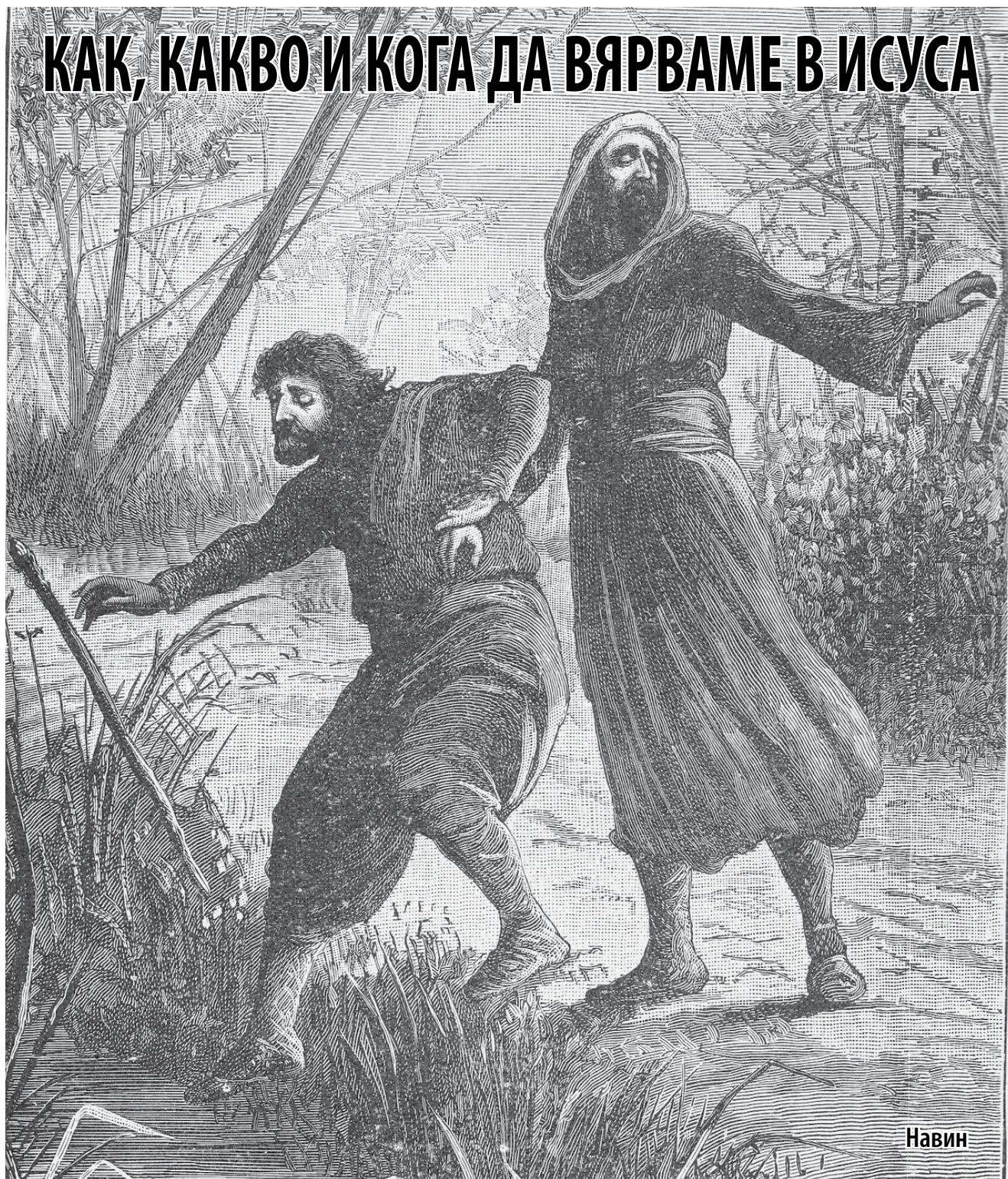
И когато направят поредното откритие, което се споменава като факт някъде в Божието слово, човек за пореден път ще има неоспоримо доказателство, че Библията е действително Божието слово, което единствено може да даде отговор на въпросите им. Но това пак няма да промени никого, освен ако Бог не подежда чрез Светия Си Дух в сърцето на човека. Това е Божия милост, която човек не бива да отхвърля, а да я приеме със съкрушено сърце. Защото доказателства винаги е имало, а сега повече от всякога, но: „ако не слушат Моисей и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят“ (Лука: 16:31).

А преди близо 2000 години Този Някой възкръсна от мъртвите, за да може „да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоана 3:16). За същия Този, апостол Павел пише към коринтяните „че Христос умря за греховете ни според писанията; че бе погребан; че биде възкресен на третия ден според писанията; и че се яви на Кифа, после на дванадесетте, че след това се яви на повече от петстотин братя наведнъж“ (1 Кор. 15:3–6). А Той обещава на всички, които вярват в Него, като казва: „Понеже Аз живея и вие ще живеете“ (Йоана 14:19).

(следва)

КАК, КАКВО И КОГА ДА ВЯРВАМЕ В ИСУСА

Може за някои хора тези въпроси да изглеждат чудновати, но едва ли има човек, който по традиция е християнин, да може за себе си да им отговори правилно. Ние така сме свикнали с името „християнин“, че не считаме за нужно да се занимаваме и да се дълбочаваме в учението на Исуса Христа. „Аз съм християнин“, отговаряме на всеки, който ни пита, и толкова. В наскоро проведената акция по преброяване на населението близо 80% от

населението е отговорило, че изповядва християнството. Ако това беше истина, то нашата земя щеше да е рай, лъжата щеше да е сведена до минимум, нямаше да има толкова престъпници.

Но дори и в документите на престъпника пише: вероизповедание – християнин. Каква е причината, която води до такова противоречие? Думата християнин се е превърнала в изтърканно понятие. И главната причина за това е НЕЗНАНИЕТО.

Един Израилев пророк се провиква: „Защото водителите на тия люде ги заблуждават, и водените от тях загиват“. Израил беше получил един чудесен закон от Бога, който най-подробно учеше човека как да живее честно, праведно и свято, но народът не познаваше този закон и поради това служеше на идолите и се кланяше на бесовете.

Днешният наш „християнски“ свят се намира в подобно състояние. В името на Отца, Сина и Светия Дух е кръстен още като пеленаче всеки днешен „християнин“. Но защо е кръстен именно в тези три имена, и той не знае.

Поверия и суеверия съпътстват личната вяра на днешния християнин, но вярата в Господа Исуса Христа не се състои от поверия. Нека се знае, че нито една наука на този свят не е поставена на такива здрави, изпитани основи, каквито са основите на вярата Исусова.

Исус беше в света, но не беше от света!

Исус дойде в плът, подобна на човешката, но в Него нямаше грях! Той дойде като Човешки Син, но беше и Божий Син. Той никога не предаде мисълта Си на злото; устата Му никога не изрече лъжа; нито веднъж Исус не постъпи грешно.

Исус умря! Но Той не умря за Себе Си, даде живота Си доброволно, никой не Му го отне! Какъв невероятен простор за нашата бедна мисъл! За кого умря Исус? Той умря за света, за нас, Той умря за мен!!! Бедна човешка мисъл, тръгни по този нов път, проправен през пущинака на света от Исуса. Този път е тесен, но минава през най-непроходимите гори, планини, пропасти и води горе, във вечността! Тръгни, бедни човече, по пътя Исус Христов и ще намериш спокойствие за душата си.

Защо Исус умря за света, за нас и за мен? Ето това е един велик въпрос, по-велик от всички научни казуси, които науката е разрешила до днес и ще разрешава в бъдеще!

Защо Исус умря?

– Ето защо. Защото всички открития на човешката мисъл страшно влошиха и озлочестиха човешкия живот на земята... Може би твоят ум не може да разбере този факт, но бедната ти душа го усеща. Нека само за миг да млъкне „джаз бендът“ на днешната лъжехристиянска образованост и душата ти ще усети цялата пустота на твоя живот.

Няма честност, нито правда, няма човеколюбие. Както е писано: „Няма праведен ни един; Няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно се развратиха; Няма кой да прави добро, няма ни един. Гроб отворен е гърлото им; с езиците си ласкаят. Аспидова отрова има под устните им. Техните уста са пълни с клевета и горест. Нозете им бързат да проливат кръв; опустошение и разорение има в

пътищата им; и те не знаят пътя на мира, пред очите им няма страх от Бога“.

Исус умря за мен, за да ме спаси от погибелта на моето самопогубление; умря за нас, за да ни направи братя; умря за света, за да му даде време да поработи на нивата на Божията цел.

От всичко най-важното е, че Исус умря, за да възкръсне! Той можеше да повика дванадесет легиона ангели да Го придружат до онова място, където ръцете на човешката власт не достигат. Но Исус искаше да спечели една победа над смъртта – да възкръсне! Както Исус дойде от небето на Своята слава, за да стане подобен по плът на човеците, така Той се върна на небето с властта на Ходатай между Бога и човеците.

– Не е ли това един друг, безбрежен простор за нашата мисъл?

– Невъзможно, невозможно – казват човешките уста.

– Има ли за Бога нещо невозможно? – отговарят Божиите уста.

На кого да вярваме – на човека или на Бога?

Нека внимателно да разсъдим за човешките и Божиите възможности...

Ние наричаме естествени онези неща, които еднообразно се повтарят пред нас. Така и за смъртта мислим, че е нещо естествено. Това обаче не е вярно. Човекът първоначално е създаден така, че да не умира. Да, да не умира! Смъртта не е естествена за Божиите творения. Смъртта е враждебен на Бога факт и Бог ще я унищожи. Тя няма да царува в новото небе и на новата земя. „И смъртта и адът бидоха хвърлени в огненото езеро“ (Откр. 20:14). „А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно“ (1 Кор. 15:54). Господ Исус Христос пръв в Своето тяло победи смъртта и придоби власт да бъде Ходатай пред Бога Отца за нас, които вярваме в Неговото име, та и ние, вярващите, да бъдем възкресени в определеното от Бога време.

Когато се говори между човеците за вяра в Бога, за греховността на човека, за Божия съд, за Господа Исуса Христа, че е дошъл, живял, пострадал и умрял с кръстна смърт, за да ни изкупи от проклетията на греха, че е възкръснал за нашето оправдание, хората небрежно отговарят: „Кой знае?“. А някои казват: „Това е религия“, сиреч поверия или суеверия. Но има някои, които казват: „Когато отидем, тогава ще видим всичко тъй, както е“. Но нека знаем, че в оня час няма да има време за промяна, както е казано в една песен:

„Смъртта иде, приближава; Кога налети, не ще хлопа, нито пита „Ти готов ли си?“.
От заключените двери Спасът се отклони.

Смъртта туй не ще направи, но ще ги разбий.
И тогаз часът ще дойде да се молиш ти
и да хлопаш с плач на порта, дет' Исус стои.
Ах! Ще си припомниш късно що за теб стори;
да те прости е чакал много, но ти не рачи“.

Тогава ние ще се убедим в истината на слушаното от нас Божие Слово, но същевременно ще видим и себе си такива, каквито сме, без да имаме възможност да се променим.

Времето, което сега ни се дава да слушаме Божието Слово, да вярваме в това, що са говорили Божиите посланици, и да изпитваме себе си дали сме във вярата на Божия Син Исус Христос, тогава ще е минало и ще е загубено за нас. Да, загубено за нас...

Също тъй, както е минало времето на съвестта, което е текло до Синай, и времето на закона, което е било до Господа Исуса (Римл. 1:18–32; 2:1–29; 10:1–21).

Така и времето на вярата ще се прекрати, когато Господ с хиляди Свои светии ще се яви на облаците. Тогава ще Го види всяко око, но не вече за спасение, а за съд.

Няма на света нещо по-важно от това всеки да знае, че има дадено благовремие както за него, така и за целия свят. „И тъй, внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри, като изкупвате благовремието, защото дните са лоши.“ Всеки, който повярва в Господа Исуса Христа, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си (Деян. 10:43; Йоан 6:40). Това време тече днес и затова е написано: „Днес ако чуете гласът Му, не закоравявайте сърцата си“.

Чий глас говори на човешките сърца? Това не е гласът на човешката съвест, не е и гласът на закона! Това е гласът на Светия Дух. Той обвинява света за грях, за правда и за съдба. Които се вслушват в този глас, знаят: той първо ги обвинява за грях, но те не бягат от това изобличение, защото знаят, че във от Христа няма живот за тях, и тогава идват на покаяние, та облечени в правдата Христова, да придобият правото да стоят пред Отца, принасящи хваление на Този, чиято съдба е справедлива.

Дано да бъдем от тези човеци, които не закоравяват сърцата си и не запушват ушите си, та да чуем оздравителното Божие Слово и тихия умоляващ глас на Светия Дух, приканващ ни да се примирим с Отца (2 Кор. 5:20), от тези, които Той съживява – говори на сърцата им и ги води на покаяние; прави ги способни да вярват в Божия Син; дава им увереност, когато Господ Исус отнема греховете и престъпленията им. Тогава Той става техен Учител, Утешител и Наставник и ги запечатва като Божие притежание – пазим ги, докато достигнат вечния дом.

Времето, когато Бог е говорил на хората

чрез творенията Си, е минало; минало е и времето, когато е говорил чрез Закона и пророците. Днес Бог ни говори чрез Сина Си – Господа Исуса Христа, и в името на Христа говори на сърцата ни чрез Светия Дух (Евр. 1:1–4; 2:3–4). Това е последното усилие, което проявява Бог за хората по цялата земя, и това е причината да се проповядва Евангелието Исус-Христово на всяка твар. И затова се казва: „Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син“ (Йоан 3:18).

Бог „иска да се спасят всичките човеци и да достигнат до познание на истината. Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човешките, човека Христос Исус, Който като своевременно свидетелство даде Себе Си откуп за всички“ (1 Тим. 2:4–6).

Виждаме колко съдобно е това, какво ще бъде нашето отношение към този последен Божий повик, в който повик Бог е изпратил Светия Си Дух да послужи на човека да намери Пътя, Истината и Живота, скрити в Исуса Христа. Затова отхвърлянето на тази Божия покана, в която е заангажиран и Светият Дух, не ще се прости никога, както е казано: „Всеки грях и хула ще се прости на човешките; но хулата против Духа няма да се прости.“

И ако някой каже дума против Човешкия син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Светия Дух, няма да му се прости нито в тоя свят, нито в бъдещия“ (Мат. 12:31, 32).

– Но защо? – ще попита някой.

– Защото „колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи оня, който е потъпкал Божия Син, и е счел за просто нещо проляната при завета кръв, с която е осветен, и е оскърбил Духа на благодатта?“ – отговаря Божието Слово.

Когато Бог е говорил на човешките единствено чрез творенията, те, човешките, „не познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи.“ И почнали да се кланят на творенията, и сърцата им изпаднали в най-срамен разврат... (Римл. 1:25–31).

Законът, даден на един избран народ, който се народил от един баща и който трябваше да се покори напълно на Божията воля, се оказал непоносимо бремене за плещите на човека... „Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе ослабнал чрез плътта, Бог го извърши, като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим, не по плът, но по Дух“ (Рим. 8: 3, 4).

БОЖИЙ СЪД

„Защото дойде времето да се започне съдбата от дома Божий; и ако почне първо от нас, каква ще бъде сетнината на тези, които не се покоряват на Божието благовестие?“ (1 Петр. 4:17).

БОЖИЯ СЪДБА

Хр. Р.

Тук думата „съдба“; или в други преводи – „съд“; произлиза от гръцката дума *krima* (‘решение’), подчертавайки резултата от решението – съдба. Тази съдба е вечно проклятие (мъчение) за неизкупените или вечни ползи, които идват от решението на Господа, в полза на изкупените (вж. Откровение 20:4). Това са „резултатите от съдебно решение“; което драматично свързва причина–следствие. Всъщност всяко решение (действие) води до неизбежни, вечни резултати. „Защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“ (Екл. 12, 14). Очевидно е, че тук става въпрос за Божия съдба, за Божий съд.

Живеещите в Божия дом са всички, които са се родили в Него, които като живи камъни се съграждат в духовен дом, които „се родиха не от кръв, нито от плътска похот, но от Бога“; сиреч това са всички от Авраамовото потомство, наследници по обещание (Гал. 3:29), това са тези „които е избрал Бог, богати с вяра, наследници на царството, което е обещал на тях, които Го любят“ (Як. 2:5).

Но как да свържем думите на апостола, че

съдът е започнал от Божия дом? Може ли това да е съд, с който този свят осъжда Божиите чада? Наистина, апостолът говори в по-предишните стихове за огненото изпитание, което трябва да понесат Божиите чада, което, както казва той, идва с цел изпитването на тяхната вяра, която е по-скъпоценна от златото (1:7).

„...но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и почест, когато се яви Исус Христос.“

Тук трябва да обърнем внимание, че апостол Петър говори за точно определен съд в стих 17, който се проявява първо към едни, а след време този същият съд ще се прояви спрямо друга група човеци, които в случая са – тези, които не се покоряват на Евангелието Божие.

Очевидно е, че апостолът говори за съд, от който зависи съдбата на „Божие домочадие“ (Божия дом), както и за съдбата на тези, които не се покоряват на благовестието. Самото Божие Слово ни дава отговор, че сетнината на непокорните в края на времената ще бъде „плач и скърцане със зъби“ поради това, че са отхвърлили Господа Исуса Христа. Но как и по какъв начин трябва да разбираме, че е дошло времето да се открие съдът над Божия дом? А Божият

дом са всички Божии деца, които „като живи камъни се съграждат в духовен дом“. Така разбираме, че Божият дом е една жива структура, сплотена в едно чрез Светия Божи Дух. Това са жителите на небесния град, тези, които са се родили в Него.

А какво означава „съдът“, за който говори апостол Петър? Огънят е символ на Божия съд: „...защото Господ твоят Бог е огън пояждащ, Бог ревнив“ (Вт. 4:24). Бог никога не променя Своя стандарт! Неговото изискване за праведност е едно и също към всичките човеци! Човек със своето естество не може да стои пред Бога, защото човешкото естество е грешно, а Божията праведност е огън пояждащ. Затова Бог промисли как да въздигне човека от „гибелната яма“ на греха и на смъртта, като изпрати Своя Син – Исуса Христа, та всеки, който вярва в Него, да бъде покрит от Божието справедливо изискване – да се плати цената на греха. Така виждаме Божия съд като огън пояждащ, който се открива към всички човеци, и то без лицеприятие. Но тези, които са покрити от жертвата на Исуса Христа, Който умря на Голгота, са опазени от Божия съд. Виждаме как един и същ огън за едни е изява на Божията слава, а за други този огън е пояждащ. Така както Бог изяви на Мойсей Себе Си в горящата къпина, която гореше, но не изгаряше, и мястото, на което гореше този огън, беше свято, защото Бог беше сред огъня, а „Бог е праведен съдия“ (Пс.7:11).

Така и за тримата мъже – Седрах, Мисах и Авденаго, огнената пещ бе огнено изпитание, в което се яви Божията слава, но същата огнена пещ за други бе огнен съд! (Дан. 3).

Господ Исус каза: „Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота“ (Йоан 5:24). Истинската, Спасителната вяра е тази, която ни води при Христа, за да се съразпнем с Него:

„Съразпах се с Христа, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20).

Да се съразпнеш с Христа, означава да отидеш до мястото, където бе разпнат Христос, защото това предполага и думата „съразпах“. Но там, на това място, дойде Божият съд над Христа, защото Той се натовари с нашите грехове и беззакония, и ако ние сме съразпнати с Христа, то сме и участници в това огнено изпитание – кръщение. За Господ Исус делото, което Той

трябваше да извърши на кръста, беше кръщение, за което Той каза:

„Но имам кръщение (βάπτισμα – baptisma), с което трябва да се кръстя, и колко се измъчвам, докато се извърши“ (Лк. 12:50).

Думата „кръщение“ означава преминаване през изпитание, през трудност. Сам Господ Исус, Който „като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“ (Фил. 2:8).

И ако ние искаме да идем при Христа, нашето участие в това изпитание е да се смирим под мощното Божие Слово, което ни води към кръста Христов, където Агнецът Божий умря за нашите беззакония. Ние можем единствено да смирим себе си и да признаем нашите грехове, защото там, при кръста Христов, трябва нещо от нас да умре, за да възкръснем за нов живот. Но това е също изпитание за вярата на този, който е дошъл на себе си, осъзнал, че за него няма друго място освен при Христа, защото само при Него има думи на вечен живот. Ето това е спасителната вяра – вяра, която води към спасение. „Ако дойде някой при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си, чадата си, братята си, и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик“ (Лк. 14:26). Затова Господ Исус казва: „А от дните на Йоана Кръстителя до сега небесното царство насила се взема, и които се насилват, го грабват“ (Мат. 11:12). „Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират“ (Мат. 7:14). Сега, когато е благодатно време, Светият Дух е на земята и Той свидетелства на всичките човеци за единствения път – Агнеца Божий, Исуса Христа, единствената врата, през която ако влезе човек, ще намери вечен живот и покой за душата си. Но за това се иска да извървиш пътя до Голгота, да вземеш своя кръст и да изминеш този път до мястото, където е разпнат твоят Спасител Исуса Христа. Този път не е лесен, защото трябва да се смириш напълно, защото Словото Божие те изобличава за грех, а Божието наказание за това е смърт, но това е единственият път, който води до Голгота, затова мнозина ще се стараят да минат през тясната врата, но не ще могат, защото техните усилия са да намерят друг път, по-лесен, защото изобличението на Божието Слово е твърде тежко и кръстът е много тежък, но за този, който вижда, че само при Исуса има думи на вечен живот, за него няма друга алтернатива освен само при нозете на Христа. Затова такъв човек вика след Господа, докато Господ не му отговори, както Господ попита слепородения Вартимей:

„Какво искаш да ти сторя? А той каза: Господи, да прогледам. Исус му рече: Прогледай; твоята вяра те изцели. И той веднага прогледа и тръгна веднага след Него, като славеше Бога.“

Това братя и сестри трябва да стане с всеки, който търси Господа. Господният отговор за теб е твоето свидетелство, че греховете ти са простени. Ти можеш да прогледнеш единствено тогава, когато Господ каже на сърцето ти: Прогледай, твоята вяра те изцели.

Но тази вяра трябва да е спасителна, сиреч ти трябва да стигнеш до истинското покаяние, което ще те отведе там, където ще бъде изпитана твоята вяра, при кръста, където Христос умря като Агнец на заклание, като жертва за изкупление и Божият съд дойде от небето върху Него. Този съд дойде върху Исуса Христа, за да не падне върху нас. Но този съд е тук, на земята, и той тегне над този прокълнат свят: „...и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на съд и погибелта на нечестивите човеци“ (2 Петр. 3:7). И този съд, който се откри над Агнеца Божий заради нашите грехове, е причината да се изкупи Божието домочадие – всички, които са се родили в Божия дом. За да има изкупителна жертва, трябва да има огън, който да изгори жертвата, за да се възнесе благоуханието от нея. Бог е огън пояждащ и Той стовари Своя праведен съд над жертвата – Божия Агнец. Благодарение на това всички, който дойде при Христа и извика към Бога в Негово име, ще бъде спасен – роден в Божия Дом. Но за да се родиш в този Дом, ти трябва да се съразпнеш с Христа. В този смисъл говори и апостол Петър, като казва, че дойде времето да се започне съдът от Божието домочадие. „Защото умряхте, и животът ви е скрит с Христа в Бога.“ За да се родим в Божия дом, трябва да умре нашето Аз, за да се възцари това, което ще се роди от Бога: „Истина, истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно; но ако умре, дава много плод.

Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот.

Ако служи някой на Мене, Мене нека последва; и дето съм Аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми“ (Йоан 12:24–26).

Да се съразпнеш с Христа, означава да отидеш там, където бе разпнат нашият Господ, но

там има осъждане – това осъждане идва от Божия съд за греховете на човеците. Божието осъждане тегне над целия свят. То осъжда за грях. Именно това осъждане, което падна върху Господа Исуса, е довело до раждането на Божието домочадие, защото Божият Син стана изкупителната жертва в Божия съд, за да не умрем ние. Той, в Когото нямаше грях и не извърши грях, умря за нашите беззакония, за да може ние да живеем. И Той, когато се възнесе при Отца, изпрати обещания Свети Дух, който осъжда света за „грях, за правда и за съд.“ Дано да сме от тези човеци, на които изобличителното Божие Слово е ужилило сърцата ни за грях и сме извикали към Господа: „Какво да сторим Господи, за да се спасим?“

Осъждението за грях е част от благовестието Исус Христово. Ако няма осъждане за грях, то няма да има и вина пред Бога, няма да има и необходимост от покаяние. Но кръстът Исус Христов осъжда всички за грях и тези, които идват при Него, чувстват това осъждане за грях и

тогава викат към Бога: Господи бъди милостив към мене, грешника, защото съм погинал. Така съдът започва от Божието домочадие, но този съд ги принуждава да извикат в Господното име, да погледнат към кръста, където е разпнат техният Господ и Спасител.

Тогава се изпълнява и другата част от благовестието: „Защото, ако сме умрели с Него, то ще и да живеем с Него“ (2 Тим. 2:11).

Божие изискване за праведност е едно и също към всичките човеци. Не можем да кажем, че за тези, които се спасяват, е едно, а пък за тези, които погиват, е друго. Бог не изменя Своя стандарт, нито Своята праведност – тя е една и съща за всички! Но Господ Исус дойде и даде Себе Си като изкупителна жертва, та всеки, който дойде при Него, да бъде спасен от погибел и да има вечен живот, като се помири с Бога чрез Господа Исуса Христа, сиреч, за тези, които се спасяват, Божият съд вече е паднал върху изкупителната жертва – Божия Агнец.

Така същият този съд е надвиснал над всички хора. Тези, които послушат Неговия глас и извикат в Господното име, ще бъдат спасени. За тези, които не се покоряват на Божието благовестие, можем да запитаем, както пита и апостолът:

„Каква ще бъде тяхната сетнина?“

И същото Божие Слово отговаря: „Махнете се от Мене всички, които вършите беззаконие“.

Прави впечатление, че апостолът разделя във времето съда за Божието домочадие от съда (сетнината) на тези, които не се покоряват на Евангелието Божие. Затова за този, който е отишъл при Христа, който няма къде другаде да отиде освен при Христа, защото там има думи на вечен живот, за този човек е казано, че „няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота“.

И наистина, сега е благодатно време, сега е спасителен ден и всеки, който дойде до кръста Христов, за да се съразпне с Христа, ще възкръсне за нов живот. „Защото, ако станаме еднакви с Него по подобие на смъртта Му, ще бъдем еднакви и по подобие на възкресението; като знаем това, че старият наш човек бе разпнат с Него, за да изчезне телото на греха, щото да не бъдем вече роби на греха.

Защото, който е умрял, свободен е от греха“ (Рим. 6:5-7).

Благодатното време ще продължи до деня, когато се премахне тази възможност. И тогава ще се изпълни Божият съд (съдба) за този свят, за всички, които не се покоряват на Божието благовестие, и тяхната сетнина ще бъде „във външната тъмнина и там ще бъде плач и скърцане със зъби“; защото са пренебрегнали тази толкова скъпоценна жертва на Божия Агнец.

„Така със същото слово и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци“ (2 Петр. 3:7).

Може би някой ще попита: „Защо сега е благодатното време?“ Това е време, което ни е подарено от нашия Спасител Исуса Христа, който дойде в уречения час, за да посрещне Божия съд, който трябваше да отмахне от Божието лице целия свят поради греха. Но Агнецът Божий застана на пътя на Божия съд и го прие върху

Себе Си, та всеки, който приеме тази жертва в сърцето си, тя да го очисти и да го направи годен за Божия дом, където живее Божието домочадие.

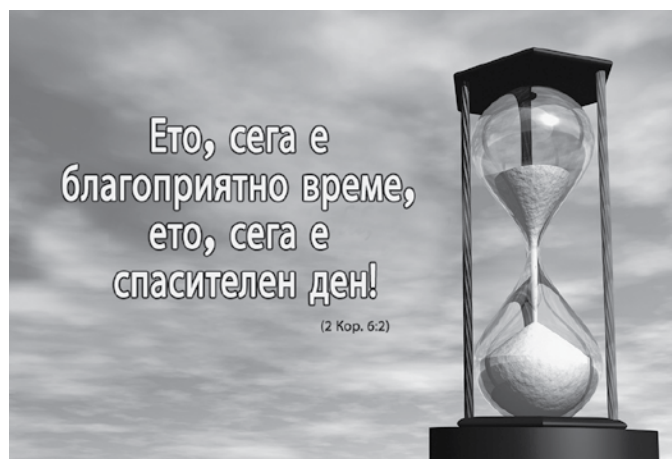
Така Господ Исус, приемайки върху Себе Си Божието осъждение поради нашите беззакония, отлага във времето изпълнението на Божия съд, който непременно

трябва да премине като огън през този свят. Това отлагане във времето се нарича благодатно време за спасение на всеки грешник. Благодатно време е времето, дадено по благодат, то не е дадено заради наши заслуги. То е като спирка във времето, на която слизат всички пътници, за които Словото за кръста е Божия сила за спасение. А тези, за които това Слово е безумство, те остават във влака на Божия съд, който ще ги откара в погибел. И затова за тези, чиято сетнина е погибел, Господ Исус казва:

„Вашето време е всякога“.

Побързай да се примириш с Бога, докато все още има благодатно време:

„В благодатно време те послушах, и в спасителен ден ти помогнах; ето, сега е благодатно време, ето, сега е спасителен ден“.

Късчета от Божието огледало

Едно малко отражение на този свят

Хр. Р.

Божието Слово много добре отразява нашата действителност. То е огледало и за нашата душа. Когато искаме да разберем какво е нашето състояние на душата и на духа, Божието Слово е единственият източник, който може да ни каже и да отрази съвсем точно какви хора сме. Друг е въпросът дали ще ни хареса това, което виждаме насреща – нашето отражение. Може би ние очакваме, когато погледнем в огледалото, да видим един хубав и снажен човек. Често обаче това е само един блян, една мечта, която се разпръсква в момента, в който погледнем в огледалото. Или пък ние до такава степен сме свикнали с образа срещу нас, че започваме все повече да си вярваме, че това, което виждаме, не е чак толкова зле.

Божието Слово обаче е безкомпромисно и отразява точно това, което сме, въпреки усилията ни често да замаскираме отразения образ. За Бога всичко е явно и открито и добре би било за нас да не се отдръпваме ужасени от видяното в Божието огледало, а да потърсим Твореца, който, след като е сътворил това чудно средство, което ни показва какви сме, ще знае със сигурност и отговорите на много наши въпроси. Но има едно важно условие: когато отиваме при Него да търсим отговор, трябва да оставим нашето Аз и да приемем напълно Неговото Слово за нас. Може би нашата първа реакция, когато се огледаме в Божието Слово, ще се покрива с думите на пророк Михей:

– Горко ми! Ще нося гнева на Господа, защото съгреших пред Него, докато отсъди делото ми и извърши съд над мене; ще ме изведе на видело и ще видя правдата Му.

А Неговата правда за нас е Христос, Който извърши напълно и съвършено делото за нашето оправдание.

Иде ден и сега е!, когато Господ Бог ще

съгради стените на Своя град и срам ще покрие тези, които викат:

– Къде е Господ, твоят Бог?

Човекът е горд и високомерен и не търпи някой да го изобличава, затова взема Божието Слово – огледало за неговата душа и огледало за всяко дело на неговите ръце, и го разтрошава на дребни парченца. В непокорството си той взема Божието Слово и Го тъпче, удря, иска да Го унищожи, но за негов ужас То излиза от работилницата на човешкото непокорство още по-силно, даже Господ тогава добавя и „още много други подобни Слова“ (Ерем. 36:36). На колкото и малки парченца да натроши човек Божието огледало, всяко едно от тях има способността да отрази греховната същност на човека и да го доведе до покаяние пред нозете на Господа Исуса Христа. То има способността да преобрази този, който му обърне внимание, за да разбере, че без Единния, Истинен Бог всяко творение на човешкото високомерие е като гробница – отвън белосана, а отвътре пълна с мъртвешки кости.

Влизаме в човешката работилница, където мнозина се трудят неуморно да затрият Божието Слово и Неговата изобличителна сила, навеждаме се и вземаме от пода едно парченце от Него. Вглеждаме се, а там пише:

„Първенецът иска подаръци,
съдията взема подкуп,
голедецът изказва желанието си – така те
заедно тъкат.

Най-добрият между тях е като трън,
най-праведният е по-бодлив от
трънен плет“.

Но това го е написал пророк Михей, който е живял 700 г. преди Христа – си казваме ние, – а сякаш това малко парченце огледало, изработено от Божията ръка, отразява истината и разкрива скритата природа на човешката демагогия през всички времена.

Първенецът – не е ли този, който е на власт, избран от народа, за да го ръководи мъдро и жертвоготовно, а той иска подаръци?

Съдията е този, който трябва да отсъжда мъдро и благочестивите от народа да са спокойни, а той взема подкуп!

Голедецът – не е ли богаташът, който се чувства недосегаем и силен, защото знае, че парите са неговата сила и с тях може да постигне

желанията си, и той изказва желанието си на първенеца, който иска подаръци, и така те заедно тъкат своето дело?

Но това не е всичко! На това малко парченце от Божието огледало се кипрят и тримата – първенецът, съдията и голедецът, и те са в неразривна връзка. Те, тримата, заедно тъкат работите си. А ние всички ги слушаме непрестанно –

ту единият, ту другият – да се оплакват един от друг. А Божието огледало ни казва направо – те са зависими един от друг, заедно тъкат чергата, по която ние, всички останали, трябва да ходим.

Взимаме друго парченце от Божието огледало, а там виждаме, че „Благочестивият се изгуби от страната и няма ни един праведник между човеците, всички причакват за кръв, лови всеки брат си с примка“.

Колкото и да си затваряме очите и да се стремим да реформираме този свят, влизайки в най-различни съглашения и общности, това е истината и за днешния ден, отразена от това късче Божие огледало.

Но защо е така?, ще попита някой.

– Защото сърцето на човека е страшно болно, а пък от него излизат всичките помисли, които ръководят човешките взаимоотношения – отговаря Божието Слово.

– Горко ми! – отново извиках аз, но тогава погледът ми попадна на едно друго парченце от Божието огледало, в което, като се взрях, видях моето наранено сърце, измъчващо се от угнетяващата обстановка, която цареше в работилницата на човешкото непокорство. Там все повече хора неуморно се трудеха, за да заличат по някакъв начин неудобната за тях истина, струяща непрекъснато от Божието огледало. В него мнозина, като се вглеждаха от време на време, ужасени от това, което са видели, с още по-голямо ожесточение се опитваха да унищожат късчетата истина, отразяваща всяко тяхно деяние.

– Горко ми! Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?

И тогава видях за мен слово, което ме утеши:

„Но аз ще погледна към Господа, ще чакам Бога на спасението си; Бог мой ще ме послуша“.

„Благодарение Богу! има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ.“

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

Оцеляването на по-силния

Много често тази фраза се използва като удобно извинение, за да заглушим повиците на нашата съвест, когато сме пренебрегнали правото на други, които са били уязвими и не толкова изтъкнати, колкото ние. Когато искаме по собствен път да постигнем нещо, въпреки че това може да нарани и да нанесе увреда на други, ние оправдаваме нашето отворително поведение с „оцелява по-силният“. Със зъби и нокти ние се изкачваме до заветната цел, като цената да постигнем това е смазване и оскърбление на по-слабите. Ние си казваме, че този начин на поведение се наблюдава при много от животинските видове: някои видове са изчезнали, защото по-доминиращи форми на живот са ги довели до унищожение. В конфликтите на арената на живота ние напразно си си въобразяваме, че размерът, силата и надмощието са в основата за разрешаване на всички проблеми. Наградата може да бъде спечелена от онези, които са готови да направят всичко възможно, за да я получат.

За щастие, когато става дума за спасението, този принцип няма място. Спасението е на разположение на всички, без пари и без цена, без енергия, усилия или разходи, то не е само за богатите, религиозните, силните, благородните, известните, заслужилите. В действителност Господ Исус казва в Лука 19:10: „Защото Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото“. В Матей 9:13 думите на Спасителя са: „Аз не съм дошъл да призова праведници, а грешници към покаяние“.

Една дума в Евангелието, която има особено значение, е „всеки“ – тя показва, че спасението е за цялото човечество и за всяко човешко същество независимо от вероизповедание, цвят на кожата или класа. Но освен че благовестието дава живот на всеки, който се примири с Бога чрез Исуса Христа, то също така изобличава за грях всеки един, и то без лицеприятие. Греховете на този, който е изобличен за грях, ще възкръснат пред него и това ще го направи да се почувства нечист и напълно недостоеен; ще осъзнае, че досега е избягвал и пренебрегвал Бога, но благодарение Богу може да получи милост и най-голямото благословение, което дори не може да си представи – Божието пълно и вечно спасение.

Библията ясно казва, че спасението не е „чрез дела, не би някой да се похвали“ (Ефес. 2:9). В предишния пък стих се говори, че спасението е „по благодат чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога“. Посланието към римляните 6:23 заявява, че „Божият дар е вечен живот чрез Исуса Христа, нашия Господ“. Който и да си, където и да си, ти можеш да получиш прошка на греховете си и да бъдеш спасен от вечен съд, като се довериш на Господа Исуса Христа, и да приемеш свободния дар на спасението, без да предлагаш нищо в замяна. Покай се и признай собствената си вина, изповядай греховете си пред Бога и поискай прошка от Него в името на Исуса Христа, защото Той умря заради теб. Божият дар е опрощение на греховете и вечен живот. Той ще ти даде увереност и душевен мир, какъвто светът не може да даде. За да получиш този дар – Светия Дух, трябва да дойдеш с искрено покаяние при Исуса Христа. Тук няма човешки постижения, няма църковни наказания и духовни упражнения, няма опити да направиш себе си по-приемлив за Бога. Единственото, което Той изисква, е да се осъзнаеш и да разбереш нуждата си от Него.

Но как Бог може да направи всичко това за грешника, недостоеен и заслужаващ единствено Божие наказание и пъкъл, без да го заставя да плати една неизмерима цена или без да изисква от него някакъв забележителен подвиг? Отговорът се крие в удивителния факт, че Божият Син плати за шеметяващата цена за нашето вечно спасение и доброволно понесе наказанието за нашите грехове. Ето защо Той дойде от небето, живя сред враждебни човеци в продължение на повече от тридесет години и накрая умря доброволно, прикован на кръст, като понесе върху Себе Си наказанието за нашите беззакония. Така пред нас се разкрива тайната на разпятието: „Христос умря за греховете ни“ (1 Кор. 15:3). „Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата“ (1 Петр. 2:24), „Христос умря за нечестивите“ (Римл. 5:6); „Христос умря за нас“ (Римл. 5:8), „Божият Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен“ (Гал. 2:20).